

19.69x33.99	1	עמוד 29	טוֹפֵהשְׁבוּעַ	מַעְרִיב -	28/06/2024	90701442-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

דפנה נתניהו
טור אורח

על חוטטפים ונחטטפים

העם היהודי הציוני ומדינתו שבויים בידי קבוצה קטנה של פרוגרסיבים קוסמופוליטים השולטת בו בנאורות ומדירה אותו מ"החוגים הנכונים"

שבוע במהלכה, או על גבורתם של חברי ניל"י, אצל"ל ולח"י ותרומתם המכרעת להקמת מדינת ישראל, או על תורתם של אבות הציונות המדינית, כמו בנימין זאב הרצל וזאב ז'בוטינסקי.

הנאורים גם אינם פרימיטיביים שמלמדים על "הדברים האלה" ששמים על הראש או על המצח, או את התלמוד, וגם לא את התנ"ך למעט שעה בשבוע (בתנאי שהיא במסגרת שיעורי בחירה). הם גם לא חושבים שהבעיה של איזה יהודי שנרדף בצרפת או בדגסטן היא בהכרח גם בעיה שלהם. כי הנאורים משתייכים לכפר הגלובלי הנאור, ועוסקים בבעיות שמעסיקות את העולם הגדול, כמו אקלים ומגדר. אם כי ל"אסון הנכבה" של "הלאום השני" הם נותנים מקום של כבוד.

ובכל זאת, מארץ ישראל גם הנאורים אינם יכולים להתעלם. ואכן, הם מכירים בזכותה של מדינת ישראל על ארץ ישראל בגבולותיה ב־4 ביוני 1967, כלומר ארץ ישראל ה"מהותית". כי מה להם ולבית לחם, שבה נולד דוד המלך, או לשילה, לשכם או ליריחו, שלא לדבר על הר הבית? המקומות האלה הם בסך הכל "שטחים", ואם הערבים רוצים את המקומות הללו, זו זכותם. הם הרי היו כאן לפנינו, לא?

או מה בעצם יש לנו פה? העם היהודי הציוני ומדינתו היחידה איכשהו נחטפו על ידי קבוצה לא גדולה של כנ"לא ציונים, מבוססים כלכלית, שרואים את עצמם כאזרחים נאורים של העולם, ושהזיקה והמחויבות שלהם למדינה ולארץ מותנות בכך שהם שולטים בה ובתושביה שלטון מוחלט במסווה של שלטון נאור, ומכפיפים את אופייה לערכיהם הקוסמופוליטיים הפרוגרסיביים.

tguvot@maariv.co.il

הגבוהים והקובעים של צה"ל לוחמי אצל"ל וחירותניקים, כן גם כיום תתקשו למצוא בהם ליכודניקים ומתנחלים. כי לממלכתיות יש גבול.

פטורים מהחוק הפלילי

שלטון החוק והשוויון בפני החוק גם הם ערכים מקודשים אצל המחנה הנאור. וכדי לקבוע מהם ולאכוף אותם, חייבים שופטי בית המשפט העליון, ראשי רשויות התביעה, הייעוץ המשפטי וראשי המשטרה והשב"כ לבוא מביין הנאורים. והיות שאנשי המחנה הנאור אינם מהסוג העבריני, הרי שעל פי כללי השוויון הנאור, החוק הפלילי לא באמת נועד להם ("אנשים כאלו לא אמורים להיות במעצר", כפי שאמרה לאחרונה השופטת).

כמו כן, על נאורי מערכת המשפט ואכיפת החוק לשמש תמיד כמבוגרים אחראים, ולרסן גילויים של לאומיות "משיחית" - כמו למשל רעיית צאן בקרקעות המדינה. או של הרתה - כמו תפילה בציבור ביום כיפור, וכן לאסור על חיילי צה"ל למנוע מעזתים "בלתי מאיימים" להתקרב לגדר.

הנאורים הם מאמינים גדולים בדמוקרטיה. זאת אומרת בדמוקרטיה מהותית, כלומר שלטון הרוב של העם המהותי - זה שאינו כולל ימנים, דתיים או מסורתיים. זו גם הסיבה לכך שהנאורים רוצים בחירות כדי להחליף את הממשלה הנוכחית. והם גם יכבדו את תוצאותיהן, ובלבד שהפעם תהיינה נאורות.

לנאורים חשוב להנחיל את ערכיהם לדורות הבאים, ולהבטיח שהם חלילה לא יגדלו להיות ציונים משיחיים או ימנים. כך, במערכות החינוך שבשליטתם, ובכלל זה במוסדות התרבות, האומנות והמורשת, יש פחות שימת דגש על פרשות כמו עלילת ארלוזורוב, הסוון, והטבעת "אלטלנה" והרצח

בתחילת דרכם בארץ ישראל עוד האמינו אנשי תנועות הפועלים שניתן לאחד את הניגודים - את רעיון הציונות, כלומר הלאומיות היהודית, שמטרתה הקמת מדינה לכל העם היהודי ושיבתו אליה, עם הרעיון הסוציאליסטי, האוניברסלי, האנטי־לאומי ("פועלי העולם התאחדו") והאנטי־דתי ("הדת היא אופיום להמונים"), כשמטרתם הייתה הקמת חברת מופת - לישות אחת. זאב ז'בוטינסקי הבין היטב שבמאמץ להקמת מדינה ליהודים אין לאחוז בשני דגלים מנוגדים, ושהדגל הסוציאליסטי מעצם מהותו ואופיו עלול לעכב ואפילו להכשיל את המפעל הציוני הנחוץ כל כך להצלת היהודים מהשמדה. לכן הוא קרא להתאחד סביב הדגל האחד בלבד - דגל הציונות.

אלא שהסוציאליסטים או השתלטו על מוסדות היישוב ועל התנועה הציונית בארץ ובעולם. הם אומנם אימצו את הציונות, אבל דאגו לכך שזו תישאר כבולה בסדר הראוי של הערכים הנכונים. בעוד האבות המייסדים של השמאל גדלו על ברכי היהדות ושמו על אופייה כמדינת היהודים, הם הותירו את הדורות החדשים של המחנה שלהם בבורות מזהרת בכל הנוגע ליהדות ולהיסטוריה היהודית. אך גם אם התרופפה אצל רבים מהם זיקתם ליהדות, לעם היהודי ולרעיון הציוני, מרביתם בכל זאת נותרו ציונים.

אלא שביניהם צמח מיעוט שמאלני רדיקלי. אחרי קריסת המדינות הקומוניסטיות, וביתר שאת בעקבות השגשוג הכלכלי שהביאה פתיחת השוק על ידי שלטון הימין, סר בעיניו של אותו מיעוט חגו של המרכיב הכלכלי של הסוציאליזם, והוא נותר עם האוניברסליזם האנטי־לאומי שלו, שקיבל בימינו מאפיינים פרוגרסיביים אגרסיביים. מיעוט רדיקלי זה התמקם לו בתהליך הדרגתי רב־שנים בצומתי קבלת ההחלטות, קביעת המדיניות והשיח הציבורי של המדינה.

בעודו מתרחק מהערכים הציוניים וכתוצאה מכך מאבד את תמיכת רוב אזרחי המדינה, גברה אחיזתו במוקדי הכוח האמיתיים של המדינה. במקביל, בעזרת בית המשפט העליון ועושי דברו, הוא החליש את רשויות השלטון הנבחרות על ידי הרוב הציוני, והחניק את מאפייניה של ישראל כמדינת הלאום של העם היהודי. והוא עשה כן, בין השאר, תוך שימוש ציני בערכים ציוניים.

כך, למשל, דוגלים הנאורים בהחלת ערך השוויון (שהציונות תמיד דגלה בו) - אבל רק על האנשים הנאורים. כי מה לעשות שיהודים שעלו מארצות ערב, מתנחלים ובעלי דעות ימניות באמת שווים פחות? כך, גם הצבא בעיניהם הוא צבא העם, אבל בתנאי שהדרגים הגבוהים והחילות החשובים והנחשבים יהיו שמורים לחוגים הנכונים. על פי רוח האחדות של בן־גוריון "בלי חירות וכלי מק"י", וכפי שבאותם זמנים כמעט לא נמצאו בדרגים

צעדת מחאה של מתנחלים באזור שכם, אשתקד. בעיני "הנאורים" הם שווים פחות צילום: שריה דיאמנט, פלאש 90